

opusdei.org

Monsignor Ocáriz: »Opus Deis portar är alltid öppna för alla»

Monsignor Fernando Ocáriz (Paris, 1944) är den person som står Opus Deis prelat närmast. Här publiceras en intervju av ZENITs nyhetsbyrå där han talar om rättsformen ”personalprelatur”.

2008-04-05

I denna intervju förklarar Prelaturens generalvikarie, i ljuset av de 25 år som förflutit sedan Opus Dei

upprättades som personalprelatur – den enda i världen – vilka relationer denna organisation har till stiftet. Han klargör även att, till skillnad mot vad som ibland påstås, Verkets förmodade ”makt” inte är något annat än den kraft som härrör från evangeliet.

Monsignor Ocariz tog emot ZENITs korrespondent i Villa Tevere i Rom, där Opus Deis grundare, den helige Josemaría Escrivá, ligger begravnen.

Denne präst är fysiker och teolog, samt författare till ett stort antal filosofiska och teologiska publikationer, särskilt inom områdena ”historiens filosofi” och ”kristologi”. Sedan 1986 är han konsult för Troskongregationen.

Han är även medlem av den Påvliga teologiska akademien och från 23 april 1994 Opus Deis generalvikarie.

– Opus Dei tillkom för att hjälpa lekmännen i deras normala liv. Tillhör lekmännen Opus Deis prelatur eller omfattar prelaturen endast den – lilla – prästerliga delen av Opus Dei? Mons. Ocáriz:
Opus Dei tillkom egentligen för att sprida medvetenheten och påminna alla – präster och lekmän – om den universella kallelsen till helighet. Som den helige Josemaría lärde ända sedan 1928 medför denna universalitet, dvs. det faktum att Gud kallar varje person, att alla hederliga mänskliga omständigheter – yrkesarbete, familjerelationer och samhällseliga relationer – kan och bör vara en helgad och heliggörande realitet.

Som kardinal Joseph Ratzinger sade med anledning av Opus Deis grundares helgonförklaring, har den helige Josemaría Escrivás budskap hjälpt till att korrigera en felaktig uppfattning om heligheten, som om

den vore förbehållen ett fåtal ”stora”. Heligheten består i att bli Guds vän, i att låta den Andre verka, den ende som kan göra vår värld god och lycklig.

Lekmännen i Opus Dei, kvinnor och män, gifta och ogifta, är en beståndsdel av prelaturen, alldeles som prästerna, vilka utgör dess prästerskap. Relationen mellan präster och lekmän är densamma som gäller i Kyrkan i övrigt.

Samtidigt tillhör varje lekman det stift där han/hon bor, liksom varje annan katolik. Johannes Paulus II påminde om detta vid flera tillfällen med hänvisning just till Opus Dei. Präster och lekmän som tillhör Opus Dei har en och samma kallelse. Det prästerliga ämbetet och lekmännens allmänna prästadöme förenas och flätas samman för att uppfylla prelaturens evangelisationsuppdrag under ledning av en prelat.

– Opus Dei är den enda personalprelatur som existerar idag. Får ni förfrågningar för att få klargöranden från kyrkliga institutioner som skulle vilja bli personalprelaturer? Mons. Ocariz:
Det är riktigt att Opus Dei är den enda personalprelaturen för tillfället. Det finns emellertid i Kyrkan andra kyrkliga jurisdiktionsområden för särskilda pastorala behov som också avgränsas på grund av ett personligt kriterium. Jag kan nämna till exempel de ordinariater som finns i några länder för att ta hand om de troende av orientalisk rit, militärordinariaterna samt en personlig apostolisk administratur som upprättades för några år sedan i Brasilien.

Upprättandet av en personalprelatur tillkommer uteslutande den Heliga Stolen; dessutom förutsätter den kanoniska rätten att de berörda biskopskonferenserna konsulteras

för att en personalprelatur skall komma till stånd.

Det rör sig om ett pastoralt beslut i syftet att främja Kyrkans uppdrag i en värld kännetecknad av människors rörlighet. Johannes Paulus II, till exempel, nämner i de postsynodala apostoliska uppmaningarna *Ecclesia in America* och *Ecclesia i Europa* personalprelaturerna som en möjlig lösning för personer som behöver särskild pastoral omsorg, i synnerhet emigrantgrupper.

Det är också möjligt, som skett i fallet med Opus Dei, att den Helige Andes verkan, som är pådrivande för att fullfölja bestämda apostoliska aktiviteter, ger upphov till sådana pastoral behov att de kräver att bli strukturerade som en personalprelatur.

Mig är inte känt att Opus Dei skulle ha fått några förfrågningar om

klargöranden från institutioner som tänkt på möjligheten att bli personalprelaturer. Däremot händer det ganska ofta att personer tillhörande Opus Dei blir inbjudna – till kongresser, studiedagar, pastorala samlingar etc. – för att förklara Prelaturens samlade erfarenhet under dessa år.

– Vad ligger det för sanning i Opus Deis påstådda oberoende – eller självstyre, om ni föredrar det uttrycket – till följd av dess rättsform som personalprelatur?

Mons. Ocariz: Verkligheten är exakt den motsatta. Att upprätta en prelatur innebär just ett ”beroende”: att ställa en del av det kristna folket i pastoralt beroende av en medlem i den kyrkliga hierarkin.

Det är inte meningsfullt att tala om oberoende eller autonomi, eftersom Opus Dei tvärtom beror av en prelat som utnämns av Påven.

Prelaten och hans vikarier utövar den kyrkliga fullmakten i gemenskap med de övriga herdarna, under Påvens högsta auktoritet, i enlighet med Kyrkans universella normer och med de särskilda normer som bestäms i de stadgar som den Heliga Stolen har fastslagit för Prelaturen.

Jag anser att erfarenheten av Opus Deis närvaro i ett mycket stort antal stift på de fem kontinenterna kan bidra till att man inser – också ur praktisk synvinkel – att nyheten med personalprelaturer, som infördes av Andra vatikankonciliet, inte skadar partikulärkyrkornas enhet utan tvärtom innebär en tjänst för dem inom ramen för Kyrkans universella evangelisationsuppdrag.

Benedikt XVI skrev till nuvarande prelaten, biskop Echevarría, med anledning av 50-årsjubileet av dennes prästvigning: »*När du uppmuntrar längtan efter personlig*

helighet och apostolisk iver hos dina präster och lekmän, ser du inte endast att hjorden som anförtrotts dig växer, utan du erbjuder Kyrkan en effektiv hjälp i den angelägna och brådskande evangelisationen av dagens samhälle.»

Är det korrekt att säga att det finns "Opus Dei-biskopar"? Mons. Ocariz:

Det beror på vad man menar när man säger så. När en präst tillhörande Prelaturens prästerskap kallas av den Helige Fadern till biskopsämbetet, vilket har inträffat några gånger, händer samma sak som med vilken stiftspräst som helt: den biskop som hämtats från Prelaturen är inte längre inkardinerad i det kyrkliga jurisdiktionsområde som han kommer ifrån, fastän han fortsätter att ta emot andlig hjälp från prelaturen. Han har samma kanoniska ställning som vilken annan biskop som helst.

Det är uppenbart att Opus Deis prelat inte har någon som helst myndighet över dessa biskopars biskopsuppdrag.

– Jag antar att det enligt er inte finns något ”före” och ”efter” inom Opus Dei knutet till fenomenet ”Da Vinci-koden”.

Mons. Ocariz: Nej, det är klart. Att tro att den boken skulle kunna ha ett historiskt inflytande så att den skulle skapa ett före och ett efter inom Opus Dei saknar mening.

En annan sak är den verkan den kan ha haft på vissa personer. Utan att bortse från den rådvilla som denna typ av litteratur kan framkalla hos vissa läsare, har jag hört att många människor beslutat sig för att ta kontakt med Prelaturen och dess aktiviteter för utbildning i kristen tro och kristet liv, just som en följd av de upplysningar om Verket som vi lämnat för att på ett balanserat sätt

bemöta bokens falsarier. Också otaliga demonstrationer av solidaritet har ägt rum för Opus Dei från journalister, författare och andra som på litet närmare håll följt vad som hänt i denna sak. Vi har också noterat en strålande kyrklig solidaritet: det finns stunder då man påtagligt känner att Kyrkan är en familj.

– Ibland hör man talas om Opus Deis "makt". Varför tror ni att en sådan bild har uppkommit? Mons. Ocariz: Trots personliga begränsningar – vi varken är eller betraktar oss som "bäst i klassen" –, har Gud välsignat Opus Deis själavårdsarbete med rikliga, apostoliska frukter.

Ur ett mänskligt perspektiv kanske detta kan framstå för somliga som ett uttryck för "makt" eller "herravälde".

I verkligheten är Opus Dei en liten del av Kyrkan, och dess "makt"

består i det som det tar emot från henne: Evangeliet, som – såsom den helige Paulus skriver – är ”en Guds kraft till frälsning för var och en som tror” (Rom 1:16). Det är den Helige Ande, i Kyrkan och genom Kyrkan, som framkallar frukterna genom Opus Deis medlemmars arbete.

För den som närmar sig en apostolisk aktivitet organiserad av Prelaturen – dess portar är alltid öppna för alla – erbjuds ett framtidsperspektiv till ett kristet liv.

Den som skulle vilja närma sig Verket för att söka efter någon mänsklig vinst eller andra fördelar av någon annan än andlig art skulle inte orka hålla ut i längden: han skulle få höra om kärlek till Jesus och till Kyrkan, om kristet engagemang, om andligt liv och om generös tjänst för andra.

Av Miriam Díez i Bosch

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/monsignor-ocariz-opus-deis-
portar-ar-alltid-oppna-for-alla/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/monsignor-ocariz-opus-deis-portar-ar-alltid-oppna-for-alla/)
(2025-08-06)